

miște ca niște dansatori profesioniști nu-ți trebuie decât o numărătoare de lemn, pe care o meșterești în așa fel încât să poată deveni suport pentru flori, sau mișcări, sau vorbe poetice, legate între ele prin elipse...

"Cum se cucerește un public tot mai agresat și mai obosit?" se întreabă Theodor-Cristian Popescu în programul de sală. Păi în mai multe moduri: ori îi sugerezi când trebuie să rădă, ca să nu se mai ostenească să gândească (asta e treaba serialelor americane), ori îl agrezezi și mai tare, provocându-i un șoc terapeutic (cam aici tinde să se plaseze **DaDaDans**, care numai un spectacol relaxant nu e), lei mai întâi o mână de actori, faci cu ei un stagiou, îi selectezi ce-i selectezi până rămâne *la crème de la crème* și, după îndelungi tatonări cu coregraful, chemi regizorul să dea coerență și un plus de nectar celor mai reușite secvențe.

Ceea ce rezultă poate fi gustat de mese-

riașii dansului ca un spectacol exemplar de mișcare și expresie corporală realizat cu actori, iar de

cei ai artei dramatice, ca unul de teatru-dans. În fapt, miza principală nu e aceea de a-i face pe actori să danseze ca niște profesioniști, ci de a le stâmi creativitatea expresiv-dinamică latentă, așa încât să realizeze, precum Monsieur Jourdain, că dintotdeauna ar fi putut dansa, dar nu știuseră.

Nu lipsesc jocurile pe teme specifice *workshop*-urilor actricești, tratate aici la modul coregrafic – relații, atitudini, motivații, intenționalitate –, dar disciplinate prin frazare, sincronizare, canon, crescendo, variațiuni. Textul anost, preluat dintr-o revistă de decorațiuni interioare, capătă astfel dimensiuni orgasmice, visele se transmit prin empatie, hărțuiala sexuală

DADADANS • TEATRUL "NOTTARA" și COMPANIA TEATRALĂ 777 • Data reprezentăției: 30 iunie 1999 • Regia: Theodor-Cristian Popescu • Scenografia: Lia Manțoc • Coregrafia: Florin Fieroiu • În distribuție: Ilinca Goia, Daniela Minoiu, Cristina Toma, Dragoș Bucur, Alexandru Jitea.

devine artă.

Așa cum sună prezentarea, spectacolul este realizat de și cu Ilinca Goia (sau poate Goya?), Cristina Toma, Daniela Minoiu, Alexandru Jitea și Dragoș Bucur, tot unu' și una.

Decorurile Liei Manțoc se reduc la două diorame gen cabină-de-duș, iar costumele, fără croială și culoare, sunt voit neutre și degrabă-dezbrăcabile.

În final, actorii-dansatori se topesc sub nivelul scenei, fără a pătrunde în public, în timp ce Dragoș Bucur oferă o ultimă demonstrație de plasticitate corporală.

Nea Puiu, heblu!...

Vivia Săndulescu

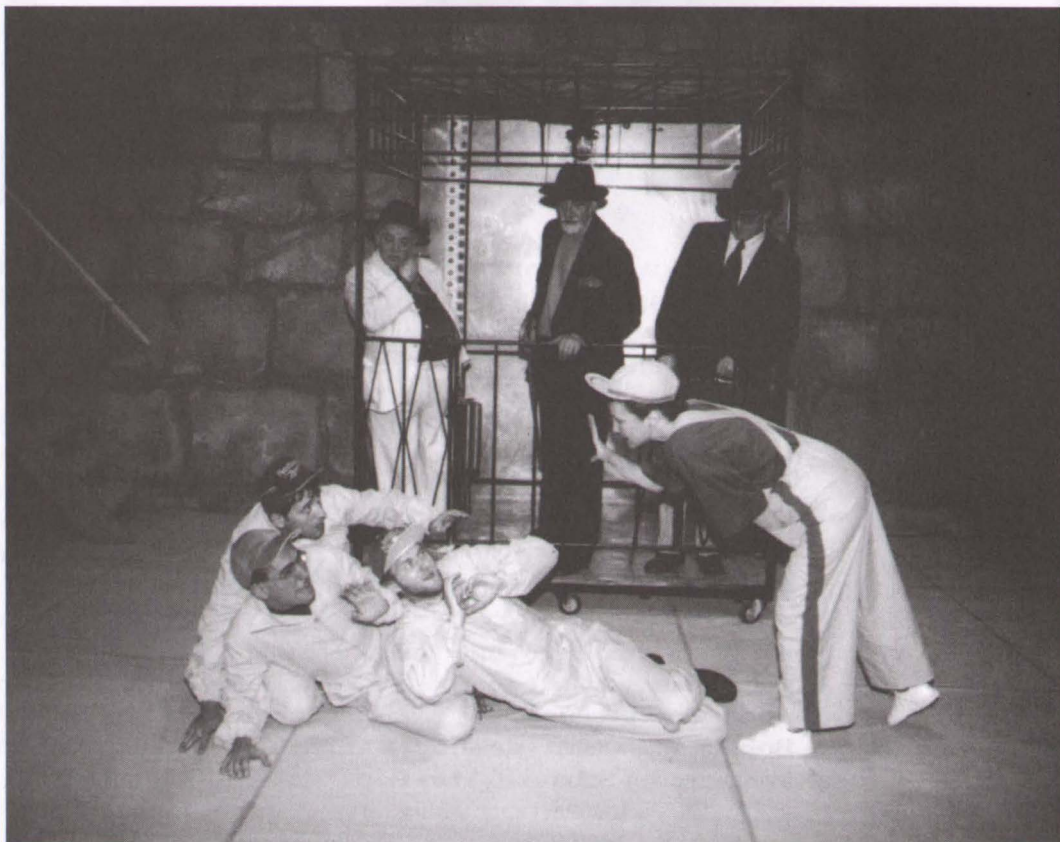
Premieră absolută

O întreprindere incomodă

Neîndoios, stagiunea aceasta i-a fost prielnică dramaturgiei românești – sau, cel puțin, pieselor premiate pe la diverse concursuri. Nu, concursurile nu s-au desfășurat tot în stagiunea '98-'99 – ce vă închipuiți? –,

Cine ajunge sus la fix?

dar datează, totuși, din deceniul curent. Astfel, au avut acum premiera două dintre cele trei piese laureate la Concursul de dramaturgie "Camil Petrescu" al Ministerului Culturii, ediția 1997 (care a premiat texte trimise în 1996): după **Dumnezeu binecuvântează America** de Petre Barbu (Premiul I), a venit la rând **Cine ajunge sus la fix?** de Dumitru Solomon (Premiul II); și, cine știe, dacă sezonul mai dura o lună-două, poate vedeam și **Africa!** de Radu Macrinici (Premiul III). Nu se poate zice că teatrele nu se mișcă repede; până nu demult ni se ofereau în chip de premiere absolute

piese scrise cu opt-zece ani în urmă. Este, orizicât, un progres... Dar să nu fim acuma nici așa de cusurgii. Slavă Domnului că se joacă dramaturgie românească (bună), infirmându-se astfel jelațiile tradiționale pe tema dată, care încă mai umplu ore întregi de colocvii și dezbateri. Și se joacă, de regulă, în spec-

adâncind aici coordonatele ideatice ale unei mai vechi schițe dramatice de-ale sale, **Liftul**, Dumitru Solomon oferă un tablou teribil al intoleranței, violenței și lașității ce constituie substratul unor relații interumane cât de cât antagonice. De îndată ce avem de împărțit cel mai mic "interes", pare să spună autorul lui

CINE AJUNGE SUS LA FIX? de Dumitru Solomon • TEATRUL NAȚIONAL "VASILE ALECSANDRI" din IAȘI • Data reprezentației: 12 iunie 1999 • Regia: Nikolov Perveli Vili • Scenografia: Nicolae Mihăilă • Distribuția: Emil Coșeru (Lunganul), Florin Mircea (Miopul), Petru Ciubotaru (Grasul), Doina Deleanu (Mediatorul); în alte roluri: Constantin Pușcașu, Doru Aftanasiu, Cătălin Tudor Manea; voce: Liviu Manoliu.

Diogene căinele, acel Diogene care căuta cu disperare omul, de îndată ce confortul ne este amenințat fie și pentru o clipă, tot ceea ce înseamnă civilizație – sau, poate, omenie – dispăre și la suprafață

tacole îngrijite, decente, adesea inteligente, aflate departe de încropelile "de serviciu" de acum câțiva ani.

Un astfel de spectacol îngrijit și inteligent este și cel realizat, la sala Studio a Naționalului ieșean, de Nikolov Perveli Vili. Trebuie spus din capul locului că piesa nu înlesnește deloc o punere în scenă comodă, pentru că acțiunea ei se petrece într-o cabină de ascensor oprită între etaje. Nu e greu de închipuit câte bătăi de cap îi dă regizorului (și scenografului) o astfel de limitare spațială, mai ales că ea face un puternic contrast cu amploarea semnificațiilor textului. Căci, reluând și

iese fiara. Fiara care își va sfâșia nu numai rivalul direct, ci și pe aceia care asistă indiferenți la spectacolul sfâșierii. Este meritul regizorului de a fi pus în evidență sensurile piesei fără a neglija "ambalajul" lor vizual, dimpotrivă, dându-i percutanță. Cu ajutorul scenografului Nicolae Mihăilă, Nikolov Perveli Vili animă, ca să zic așa, întregul spațiu de joc, asigurând, prin prezența unor personaje inventate (un fel de dubluri ale celor numite generic de autor Lunganul, Miopul și Grasul), atât o conturare mai netă a "mesajului" piesei, cât și o dinamizare "fizică" a conflictului. E o găselniță regizorală inspirată, chiar dacă

"baletul" acestor participanți muți duce la lungirea peste măsură a unor momente, precum și la o inițială perplexitate a privitorului.

Punctul forte al spectacolului ieșean îl reprezintă însă distribuția, foarte bine întocmită și riguros condusă. Caracterizându-și, fiecare, eroul cu precizie și subtilitate, Petru Ciubotaru (Grasul, o victimă clasică ce nu ezită însă, "la ocazie", să înșface arma agresivității), Florin Mircea (Miopul, individ a cărui aparentă superioritate intelectuală nu rezistă prea mult provocărilor) și Emil Coșeru (Lunganul, belicosul pe care o amenințare mai serioasă îl transformă de îndată în subalterm perfid) oferă un întreg recital actoricesc de foarte înalt nivel. Alături de ei, Doina Deleanu (Mediatorul, figură ambiguă dar, în fond, infinit odioasă) se desfășoară cu naturalețe și aplomb, echipa "figuranților" contribuind și ea, printr-o mișcare scenică bine orchestrată, la forța de impact a spectacolului.

Tot e bine că, deși "descoperite" târziu, piesele autohtone au parte de montări solide – mai bine decât să fie puse în scenă repede și prost. Până când spectacolele or să se facă și rapid, și mulțumitor om mai aștepta și noi, cu ochii ațintiți spre capătul tunelului...

Alice Georgescu

Sf

flash

Cronicarul *ideal*

Cronica de teatru are în mine un cititor pățimaș. În materie de teatru, în loc să plâng și să râd cu personajele, eu zâmbesc și lăcrimez cu cronicarii. La teatru mă plictisesc, la cronică teatrală - niciodată! Am gusturile mele în materie și mă pricep la critici ca puștimea la fotbalști.

Cum ar fi să arate fotbalistul ideal? El nu poate fi decât un cocteil de vedete. Să aibă driblingul lui Dobrin, șutul lui Hagi, codița lui Baggio. Cum va să fie cronicarul perfect? Ca un ghiveci de critici!

În mintea mea de perfecționist, cronicarul teatral perfect ar trebui să posede precizia lui **Alice Georgescu**, blândețea **Magdalenei Boiangiu**, răutatea **Cristinei Dumitrescu**, inteligența lui **Sebastian-Vlad Popa**, subiectivitatea lui **Victor Parhon**, instinctul monden al

lui **Adrian Mihalache**, rezerva **Irinei Coroiu**, pronunția franceză a **Nataliei Stancu**, stilul **Savianeii Stănescu**, prestația **Floricăi Ichim**, energia lui **Victor Scoradeț**, răbdarea **Marinelei Țepuș**, gramatica **Marinei Constantinescu**, teoria lui **Marian Popescu**, practica lui **Ion Parhon**, capacitatea de admirație a **Feliceii Mihali**, lirismul **Gabrielei Hurezan**, obsesiile lui **Doru Mareș**, experiența **Margaretei Bărbuță**, tinerețea **Dianeii Popescu**, entuziasmul **Mironei Hărăbor** și ochelarii **Cristinei Modreanu**.

Dacă un cronicar de teatru ar avea toate aceste calități excepționale, atunci ar fi un veritabil ideal și un om fericit. Din lumea de dincolo de scenă și culise nu i-ar mai trebui nimic. Poate, cel mult, viteza la scris a lui...

Horia Gârbea

S

30